

Sygn. akt IX Ka 1059/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Karamara

Sędziowie: SSO Leszek Grzesiak

SSO Andrzej Ślusarczyk (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Iwona Stefańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Kraski

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2014 roku

sprawy C. O., R. M.

oskarżonych o przestępstwo z art. 278 par. 3 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 15 maja 2014 roku sygn. akt IX K 1010/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt. IX Ka 1059/14

UZASADNIENIE

C. O. został oskarżony o to, że w miejscu sierpniu 2013 roku daty bliżej nieustalonej w K. wspólnie i w porozumieniu z R. M. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia linki stalowo – aluminiowej o wadze ok. 50 kg, powodując straty w wys. 320 zł. na szkodę PHU (...), tj. o przestępstwo z art. 278 § 3 k.k.

R. M. został oskarżony o to, że w miejscu sierpniu 2013 roku daty bliżej nieustalonej w K. wspólnie i w porozumieniu z C. O. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia linki stalowo – aluminiowej o wadze ok. 50 kg, powodując straty w wys. 320 zł. na szkodę PHU (...), tj. o przestępstwo z art. 278 § 3 k.k.

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 15 maja 2014 roku w sprawie IX K 1010/13 oskarżonych C. O. i R. M. uniewinnił od czynów zarzucanych im aktem oskarżenia, zaś na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciążając Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonych i zarzucając mu:

1. Obrazę przepisu postępowania, a mianowicie art. 399 § 1 k.p.k. polegającą na nie uprzedzeniu przez Sąd oskarżonych C. O. i R. M. o możliwości zakwalifikowania ich czynu jako przywłaszczenia sobie cudzej rzeczy ruchomej z art. 119 § 1 k.w. ;

2. Obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 119 § 1 k.w. przez niezastosowanie tego przepisu w sytuacji ustalenia przez Sąd, że oskarżeni C. O. i R. M. przywłaszczyli sobie linki stalowo – aluminiowe o wadze 50 kg wartości 134 zł. stanowiące własność PHU (...).

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kielcach.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja wywiedziona przez prokuratora nie zasługuje na uwzględnienie i należało ją uznać za oczywiście bezzasadną.

Sąd Rejonowy należycie rozpatrzył przedmiotową sprawę, przeprowadził niezbędne dowody, które następnie wszechstronnie przeanalizował i wyprowadził z nich trafne wnioski, które posłużyły do słusznego rozstrzygnięcia. Rozumowania te dokonane zostały w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 k.p.k.. W sposób wyczerpujący Sąd ten dokonał analizy dowodów i prawidłowo ustalił, iż w zachowaniu oskarżonych nie sposób było dopatrzeć się znamion przestępstwa zaboru w celu przywłaszczenia mienia, co skutkowało koniecznością ich uniewinnienia.

Materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozwolił na ustalenie, iż oskarżeni dopuścili się kradzieży linki stalowo – aluminiowej. W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, iż R. M. i C. O. w momencie zatrzymania nie wskazali miejsca, z którego mieliby dokonać kradzieży. Ponadto z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków a zwłaszcza W. K. i T. B. funkcjonariuszy policji, którzy zatrzymali oskarżonych, a następnie podjęli czynności mające na celu ustalenie pochodzenia linki, którą ciągnęli oskarżeni wynika, iż wraz z oskarżonymi jeździli po pobliskich placach budowy w poszukiwaniu miejsca z którego skradziono przedmiotową linkę. W wyniku tak podjętych czynności ustalili, iż została ona skradziona około dwóch tygodni wcześniej z firmy PHU (...), którą to okoliczność potwierdził D. K. pracujący w tej firmie. Ponadto nikt z pracowników przedmiotowej firmy nie wskazał na oskarżonych jako na sprawców kradzieży. W takich okolicznościach, co słuszenie wyeksponował Sąd I instancji brak jest w sprawie dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonych w zakresie czynu objętego aktem oskarżenia stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 3 k.k.

Wskazać należy, iż czynności jakie oskarżeni R. M. i C. O. podjęli w sierpniu 2013r mogły co najwyżej stanowić podstawę do rozważenia tezy czy wówczas nie wypełnili przedmiotowych i podmiotowych znamion wykroczenia z art. 119 k.w., ale to ich działanie nie zostało objęte wniesionym w tej sprawie aktem oskarżenia i nie można przyjąć, że byłby to czyn tożsamy z czynem zarzuconym w akcie oskarżenia z uwagi na inny czas, miejsce i okoliczności działania.

Zdaniem Sądu Okręgowego, co prawidłowo podkreślił Sąd Rejonowy biorąc pod uwagę treść postawionego oskarżonym zarzutu przypisanie oskarżonym innego czynu niż tego zarzucanego im aktem oskarżenia przy pozostawieniu jedynie tożsamego przedmiotu czynu wykonawczego, a więc i tożsamości dobra prawnego podlegającego ochronie i podmiotu pokrzywdzonego stanowiłoby wyjście poza ramy aktu oskarżenia i jako takie jest niedopuszczalne.

Zgodzić się należy z Sądem I instancji, że w postępowaniu karnym sądowym obowiązuje zasada niezmienności przedmiotu procesu, ograniczonego ramami faktycznymi czynu zarzuconego. Jej konsekwencją jest wymóg, by czyn przypisany mieścił się w granicach zdarzenia faktycznego objętego zarzutem, tj. by nie uległa zmianie podstawa faktyczna odpowiedzialności prawnej. Podkreślić należy, że ramy postępowania zakreśla zdarzenie faktyczne opisane w akcie oskarżenia, a nie każdy element tego opisu z osobna. Istotna jest tożsamość czynu wyznaczona faktycznymi ramami zdarzenia wskazanymi w akcie oskarżenia, a nie jego opis i kwalifikacja prawna.

Wskazać należy, iż o tym, czy sąd orzekł w wyroku skazującym w granicach aktu oskarżenia, decyduje zatem tożsamość zdarzenia historycznego zarzucanego w skardze i przypisanego w wyroku. Znaczenie określenia "zdarzenie historyczne" obejmuje opisane w skardze zdarzenie faktyczne. Tożsamość czynu zarzucanego i przypisanego badana być powinna indywidualnie, w odniesieniu do konkretnych ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie, z odwołaniem do pojęcia zdarzenia historycznego i jego granic oraz do rozsądnej życiowej oceny, nie tylko przy tym sądu i stron czy uczestników postępowania, ale i hipotetycznego postronnego obserwatora procesu (tak wyrok SN z 2 marca 2011 r. w sprawie III KK 366/10). A zatem aby ustalić, czy została zachowana tożsamość czynu konieczne jest dokonywanie indywidualnej analizy w odniesieniu do konkretnego przypadku z uwzględnieniem ustalonych faktów dotyczących podmiotu i przedmiotu przestępstwa, czasu i miejsca jego popełnienia oraz porównania zakresu wspólnych dla czynu zarzucanego i przypisanego znamion czynu.

Zdaniem Sądu Odwoławczego w przedmiotowej sprawie wbrew temu co podnosi prokurator w złożonej apelacji przypisanie oskarżonym czynu z art. 119 k.w. tj. przywłaszczenia mienia stanowiłoby wyjście poza granice oskarżenia. Wskazać należy, iż oskarżonym zarzucono wyłącznie popełnienie przestępstwa kradzieży linki aluminiowo – stalowej należącej do (...), a zatem rozważania na temat przyjęcia ewentualnie innego czynu odnoszącego się do przedmiotowego mienia, a więc odmiennego zachowania oskarżonych niż przyjętego w akcie oskarżenia z uwagi na okoliczności czynu, a zwłaszcza fakt, iż przedmiotową linkę oskarżeni znaleźli poza terenem zakładu jakiś czas po tym jak została ona stamtąd skradziona zakwalifikowanie ich czynu jako wykroczenia polegającego na przywłaszczeniu mienia byłoby wyjściem poza ramy aktu oskarżenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 456 k.p.k. i art. 437 §1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za II instancję Sąd oparł o przepisy art. 636 § 1 k.p.k.

SSO Leszek Grzesiak SSO Zbigniew Karamara SSO Andrzej Ślusarczyk